

PAUNOVO

prevo

stigli smo do
broja

Reč urednika

Dragi članovi Porodičnog kluba „Paunova“,

U ovom broju časopisa „Paunovo pero“ smo se bavili pitanjem identiteta – traženjem sebe u porodici, društvu, naciji.

Smatra se da od stepena posvećenosti grupi zavisi gubitak identiteta, jednakosti, ali to ne važi za našu malu zajednicu u Paunovoj. Ovaj klub predstavlja neograničenu igru duha, uživanje raznih sadržaja, konstantan rad na odnosima, procese bivstvovanja u samom procesu ozdravljenja. Treći broj časopisa ima za cilj da prenese taj delić „nacarta za život,“ iliti „plana zdravog življenja“. Zahvalnost dugujemo Vukanu Vukaniću koji je svojim ilustracijama dao lice našem traganju, Anđeli Dragović koja je svojim lektorskim radom pronašla cilj na našoj mapi sa blagom i Ivanu Gošnjaku bez koga „Paunovo pero“ ne bi bilo čitko i prijemljivo oku čitalaca.

Posebnu zahvalnost odajemo terapeutskom timu Danici Bošković-Đukić i Tanji Adamović, kao i dr Vladanu Jugoviću, šefu Dnevne bolnice za bolesti zavisnosti „Prim. dr Branko Gačić“, našoj većitoj podršci u potrazi za porodičnim identitetom.

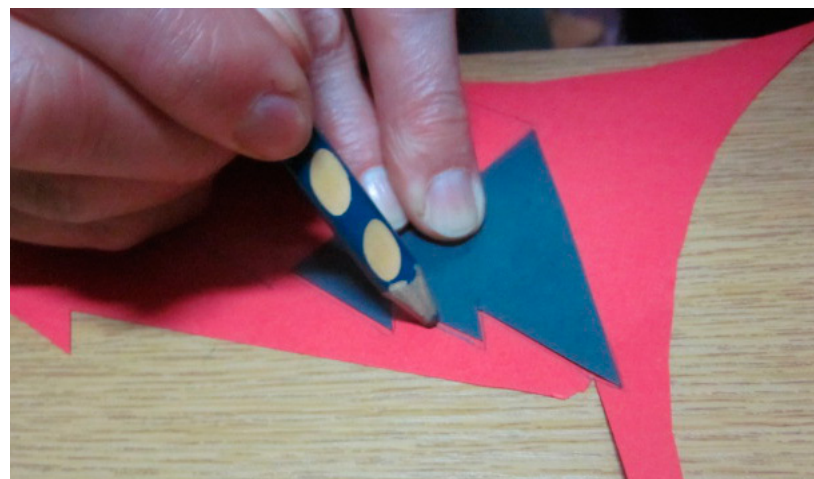
Red je da već tradicionalno otvorimo vrata ovog broja veličanstvenim i neosporivim rečima Ive Andrića „Reč je pala, a kad reč prođe jednom, ona se više ne zaustavlja nego ide dalje i usput raste i menja se.“

Urednički tim:

Ružica Važić i
Snežana Timotijević

Saradnici:

Varja Nešić, Angelina Perić, Zoran Filipović, Dubravka Zračić i Voja Trajković

Sadržaj

Reč urednika	2	Homo noumenon.....	10
Za početke koji nam oduzimaju dah... ..	3	Igra za život.....	11
Buđenje sećanja.....	6	Identitet	12
Čarobni april.....	7	Uvezivanje srca	13
Kreativni kutak.....	8	Reč predsednika Kluba.....	14

Za početke koji nam oduzimaju dah...

Već tradicionalna proslava završetka stare i dočeka nove godine održana je u prostorijama Porodičnog kluba „Paunova“ 24. decembra 2015. Odabir dana bio je u skladu sa našim novim životnim stilom – da se za važne trenutke pripremamo unapred, da za njih brižljivo stvorimo uslove, i da radosti dočekujemo otvorenih ruku i srca.

Ove večeri, sreli smo se pod jednim novim svetlom. Doterani, zdravi, sa vidljivim promenama na licu, u pokretima, i interesovanju za svoje bližnje i druge članove ove velike porodice.

„Setite se da date topao zagrljaj onome kraj vas, jer je to jedino blago koje možete dati svojim srcem, a ne košta vas ništa. Setite se da kažete Volim te vašem partneru i vašim voljenima, no najviše od svega iskreno mislite tako. Poljubac i zagrljaj mogu izlečiti ranu, ako dolaze duboko iz srca. Setite se da se držite za ruke i cenite trenutke kada ste zajedno, jer jednoga dana te osobe neće biti tu. Nađite vremena da volite, nađite vremena da razgovarate, i nađite vremena da podelite vaše dragocene misli sa drugima.

Smejte se često, dugo i iskreno. Smejte se dok ne izgubite dah. Suze se događaju. Izdržite, odbolujte, preživite. Recite ljudima koje volite da ih volite, u svakoj prilici, jer život se ne meri brojem udisaja koje udahnemo, nego trenucima koji nam oduzmu dah.

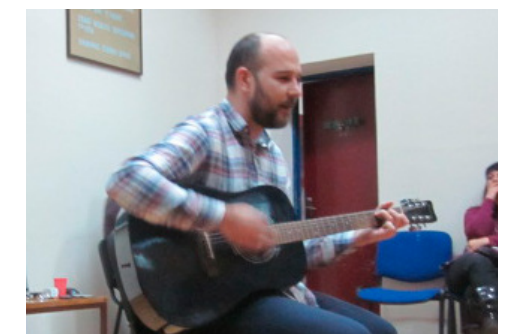
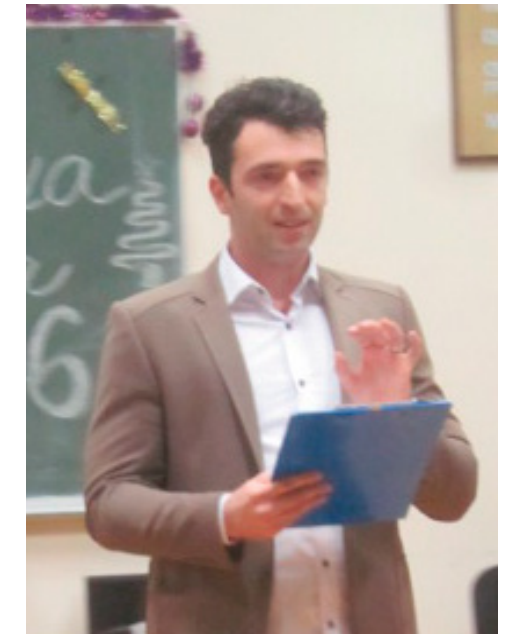
Džordž Karlin”

Svečanost je otvorena toplim rečima podrške dr Vladimira Jugovića, šefa dnevne bolnice za bolesti zavisnosti „Prim. dr Branko Gačić“, potaknuvši nas da razmišljamo o predstojećoj godini kao nastavku puta ka zdravoj budućnosti.

Kao rezultat zalaganja članova Kluba i grupa, program je bio dinamičan i raznovrstan, sačinjen od aforizama, muzičkih nastupa, *stand-up-a*, plesne tačke kao i dodele paketića najmlađima. Prostor je bio ulepšan ukrasima – rukotvorinama članova kluba. Najpre je voditelj programa Aleksandar Važić uveo sve prisutne u svečanost novogodišnje večeri, pozivajući nas na iskrenost i posvećenost jednih drugima rečima američkog *stand-up* komičara Džordža Karlina.

Inspirisani ovim rečima, nastavili smo da se opuštamo i uživamo u muzičkom delu programa. Jedan mladić, uprkos poteškoći u kojoj se nalazio, usudio se da bude hrabar u prevlačenju prstiju po žicama, nesebično pružajući mogućnost svima nama da opustimo svoj glas i zajedno zapevamo *Oprosti mi pape* Olivera Dragojevića i *Zbog jedne divne crne žene* Kića Slabinca.

Takođe, imali smo priliku da čujemo odabir legendarnih pesama *evergreen* muzike u izvođenju solo pevača Peđe Jovanovića. Snagom svog tenora u interpretacijama latino pesama, u sred zime, rasplamsao je u našim srcima leto i želju da zaplešemo, što je kasnije i usledilo.

Kratki predah, mada uz spremnost za duhovitost i misaoni napor, napravili smo uz aforizme Predraga Đakonovića Đakona. Nakon toga, svojim brojnim skečevima i pesmama, zasmejivali su nas, i sa namerom šokirali, konceptualni umetnici *Grbave tange*, udivivši nas u smelost *stand-up* komedije.

Tokom proslave, deci smo podelili paketiće koje su članovi kluba i grupa samostalno i s ljubavlju izradili za njih.

U sklopu pripreme za novogodišnji program održane su dve radionice na kojima smo zajedno pravili sadržaj paketića. Članovi grupa i kluba bili su podeljeni u timove. Svaki tim je izvršavao jedan deo pripreme koji se sastojao od crtanja oblika, sečenja i lepljenja. Okupljeni oko zajedničke ideje da usrećimo svu decu Paunove uložili smo trud kako bismo 40 paketića završili u predviđenom roku. Humanost i predanost članova ogledala se u aktivnom radu. Marljive ruke bile su dovoljne za stvaranje čarolije i skromnih, ali kreativnih poklona na kojim bi Deda mraz i svi irvasi Laponije pozavideli. Poklonima smo vratili njihovu pravu funkciju – ne da kompenzuju ljubav, već da budu simbol/znak ljubavi i pažnje. Deca su radosno prihvatila maskice, kapice, bežve i anđelčice i pažljivo prisustvovala programu. Ovo je bio simbolični pokazatelj naše težnje da narednih godina program prilagodimo i dečijim interesovanjima. Bilo nam je važno što su tu i što je Paunov klub opet pokazao svoju svesrdnu otvorenost za sve članove svih naših porodica.

Na samom kraju novogodišnje proslave terapeutkinja Tanja Adamović je sa svojim kolegama plesačima izvela nekoliko plesnih igara u kojima su se pridružili i pojedini članovi grupa i kluba. Zajedno su uneli još dinamičniji tempo u ovo veče i svojim pokretima probudili jednu umerenu i nežnu strastvenost prema plesu. Kroz suptilnost plesa mogli smo da naučimo mnogo o razumevanju partnerstva i saglasnosti.

Za kraj, ili, radije, proslavu novog početka, poslužili smo se slanišima i slatkišima koje nam je pripremio ženski deo grupa i kluba. Uz muziku *50'* i *Bossa Nove*, razmenjivali smo utiske i osećanja sa željom da i u narednoj godini budemo zdravi, puni ljubavi i dobre volje za pozitivnim promenama.

Buđenje sećanja

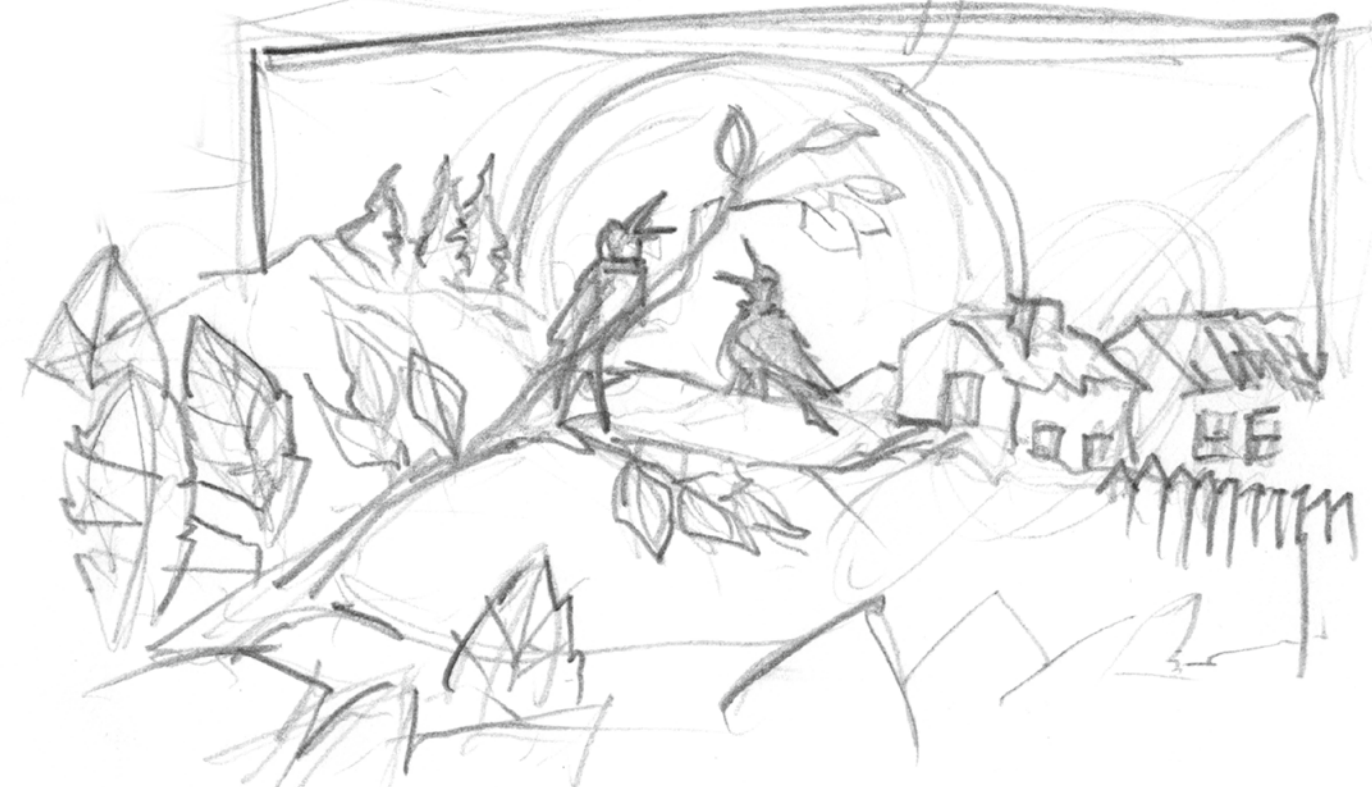
Izložba „Četiri veka doma Romanovih“

Izložba *Četiri veka doma Romanovih*, priređena je u kripti Hrama Svetog Save jula 2015. godine. Posetu izložbi organizovali su članovi Kluba sa terapeutom Danicom Bošković-Đukić.

Izložba obuhvata period vladavine Romanovih od 1613. do 1918. godine. Tokom Oktobarske revolucije 1917. godine ubijeno je 17 članova porodice cara Nikolaja II. Postavka obuhvata 500 originalnih fotografija, reprodukcije umetničkih slika, grafike i ilustracije koje su podeljene u četiri hronološki povezane celine. Prva sa drži osnovne podatke o Ruskoj

imperiji, uključujući carski grb i rodoslov Romanovih. Prikazane su političke veze Rusije i Srbije. U drugom delu smo mogli videti kako se razvijala velika carevina sa primerima vladara od Mihajla Fjodoroviča do Nikolaja II. Treću celinu čine fotografije intimnih momenata cara i njegove porodice. Poslednji deo izložbe svedoči o porazu Rusije i njenom moralnom, vojnom i duhovnom sunovratu.

Porodica Romanov je 2000-e godine kanonizovana, čime je po rečima patrijarha Irineja Rusija vaskrsela i vratila se slavi.

Čarobni april

Filmsko veče u Paunovoj

U dvorištu našeg Centra, jednog toplog avgustovskog predvečerja, članovi Porodičnog kluba Paunova prisustvovali su projekciji filma *Čarobni april*. Pod krošnjom drveća, pred filmskim platnom, okupilo se raspoloženo društvo spremno za filmsko putovanje.

„Jer kada bi nam nudili mudrost, pod uslovom da je moramo držati zatvorenom i da je ne smemo predati nikome, mi bismo je odbacili. Nikakvo posredovanje nije prijatno, ako nemamo druga u tome.“

Seneka

U naporu da pronade smisao u svom životu, ostavivši za sobom svakodnevne brige, monotoniju savršeno ustrojenog života, Loti Vilkinson sa svoje tri prijateljice iznajmljuje zamak na jednom ostrvu u Italiji. Pokušavajući da unesu promene u svoje živote, odvažile su se da se emotivno

Vratila sam se u svoju mladost i letnji bioskop u Zadru, na trgu Pet bunara. Setila sam se mora i Dalmacije i kao da sam na trenutak preselila more u Beograd, a Beograd na more.

D. Z.

ogole pred sobom i otvore ka drugima, oslobađajući se samonametnutih ograda.

Ovaj film nam ukazuje na snagu autentičnog ispoljavanja svojih osećanja, na snagu prijateljstva i razumevanje drugih kao najboljeg načina za razrešenje konflikta.

Kroz svoj nevin i suptilan izraz, film nam pokazuje kako kvalitet promene gradira sa kvalitetom motivacije.

S. R.

„Ceo prostor je jedna velika impresija. Mapa velike Rusije je toliko impozantna, da se mnoge sadašnje države ne mogu ni uporediti sa njom.“

Vojislav Trajković

„Mene je impresionirala kriptna, a na održanim predavanjima sam shvatio koliko, zapravo, ne znam o Rusiji. Sada imam drugačiju percepciju o bogatoj istoriji ove zemlje, nasuprot onome što mi je bilo dostupno kroz obrazovanje.“

Vlada Nedeljković

„Fasciniran sam carskom Rusijom i njenom viševjekovnom podrškom srpskom narodu. Ova izložba mi je pokazala da je ova zemlja ne samo politička sila, već i kulturološki gigant, sa velikanima poput: Tolstoja, Dostojevskog, Musorgskog, Kandinskog i mnogih drugih.“

Aleksandar Važić

| Kreativni kutak

Za dane

Da, ostavi me ponekad samu
Da u grudima svojim osvetlim jamu
Da, ostavi me ponekad samu
Da slušam džez, muziku tamnu

Da, ostavi me ponekad samu
Da zatvorim vir u svome stanu
Da zauzdam mir u svome hramu
Da poslušam noć i osetim moć
Za novi dan

Za nove da, za nove ne,
Za nove ja, za nove ti,
Za nove mi, za nove vi,
Za dane

Koji će doći,
Za kad neću moći
Da oslušnem srce
Sama u noći
I greškom poći
Za nekim snom
Što nije moj

Da, ostavi me ponekad samu
Da čujem svoj bit
I nanižem suza nit
Da premostim žal
I ukrotim bol

Tada, ostavi me samu
Da strah postane prah
Da umišljen krah
Izgubi dah
Snežana Timotijević

Samo jednom me je pitala

Jednom me je pitala da li bih mogao voleti nekoga celog života (ah ta bezobraznica misli na sebe). Hmm. Imam skoro 30 godina, a poslednjih pet ili šest su mi prošle tako brzo kao što mi je nekada prolazila godina. Verujem da ću posle šezdeset pete polako početi da umirem, a što sam stariji vreme će brže teći. Da se vratim tvom pitanju – sa egzaktnom cifrom, to je još 36 godina, što je zapravo nekih pet, šest sporih godina, onako kako ih doživljam. Mislim da nije teško nekoga voleti tako kratko. Voleti baš tebe – celog, kratkog, brzog života. Dok te nisam upoznao znao sam da sam te i tada voleo. Nisam te znao, ali sam se pripremao za tebe. Celog života ću te voleti, znači, i kada

Grupe

Grupa zaboravljenih cvrkuta ptica
slama tišinu uspavanog jutra.
Grupa senki odlazeći sa zelenila brda
obećava svoj zagrljaj u novom sutra.
U grupi dece neko obećava
crvene cipelice za u nesigurnosti otpevanu pesmu.
Tihu, stidljivu i blagu,
u svojoj nesigurnosti neizmerno dragu.
Grupa žurno raspravlja
i brzim korakom nekuda kreće.
Prekratko oči upijaju slike.
Kao na bisernoj niti
nižu se lica straha, neizvesnosti, sete i sreće.
Grupa ljudi u nekom drugom danu,
Zatvara nekakav neobičan krug.
Priča, smeje se i plače,
tamo gde je minut dovoljno dug.
Ne meri se onako kako se obično meri vreme,
taj minut prolazi tek kada se spozna sopstveno breme.
Na tom čudnom satu su otkucaji srca,
uzbuđenih, srećnih, tužnih, zarobljenih strahom.
I strepnja vreba gde da se zavuče,
u pukotini duše obasjane mrakom.
Tad magični sat čestice svetlosti rasprši,
cepajući kartu strepnje da svoje putovanje završi.
Ova grupa neobičnih ljudi,
u jednoj staroj sobi ispričanih priča,
pruža ruke onima koji su pali.
Odrasta iznova kroz sva neprozivljena detinjstva,
postajući ponovo mali.
Da bi postali veliki ljudi.
Oni kakvih je jako malo.
I svi su dobitnici crvenih cipelica
i niske bisera sa licima priča biće njihov dar.
Oni su retkost, jer njima je stalo.
Hvala vam grupe na ličnom rastu uz vas.

Anđelka Jelčić

umreš ću te voleti, zapravo, još više nego sada, a želim da umreš pre mene, jer će meni biti teže. Taj teret želim sebi, ne tebi... Da, kada se razbolimo – to nisam ukalkulisao – tada će vreme sporije teći. Čudno je to sa ljubavlju – kao bljesak je kratka, a zapravo večna. Je l' to znači da je bljesak večan? U toj boji bljeska su sve naše svađe, propusti, strahovi, geni, ti i ja, sve dobro što smo bili. Kao na tacni. Sve gori poput flambiranog jela, vatra bukati, a za sekund, tu je jelo predivnog ukusa. To je ljubav za koju me pitaš. Odgovor je – nemam snage da te volim celog života. Mogu te voleti sada, samo sada...

Aleksandar Važić

Osećanja

O, sećanja moja davna
Gde li sam vas do sad krila?
U nedrima svojim ja sam sama s vama bila.
O, sećanja moja davna
Gde li ste do sad bila?
U grudima svojim ja sam sebe od vas krila.
Strah sam krila u grudima svojim
On je jači i od mene bi
Pa je skoro moju dušu uništio.
O, sećanje moje, tajno moja iz mladosti rane
Ne moram te više kriti, sada znam:
„Šta je bilo više nikad neće biti!“
Od sećanja moga sad su osećanja jača
I moj život ona krase, pa mi suze retko obraz kvase.
Mir i radost žive u grudima mojim
Ja sad znam šta ću sa životom svojim!

Dubravka Zrač

Iz opusa pesama Život moj

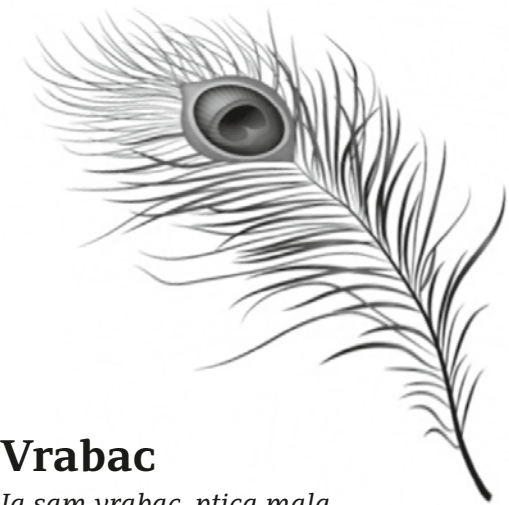
Ženski razgovori – Dušan Radović

Dragi, ali ja te volim najviše!
Kiseli miris soca iz prevrnutih šoljica kafe. Razbacani časopisi „žute“ štampe po roze tepihu. Prepune pepeljare iskorišćenih cigareta. Suze i smeh. Grisine, čips i smoki. Kolačići, „nešto slatko“. Slatko kao ženski razgovori.
Muškarac. To malo biće koje svi ma treba. Muškarac od vina i vonja kafane. Od drugih žena. Umotan u karirani stolnjak i metre ženskih podsuknji. Star ili mlad. Džentlmen ili klošar. Mršav ili debeljuca. Ali ga ne dam. Moj je! Pitanje koje oduvek muči sve žene. Kako da ga zadržim kraj sebe za uvek? Neko razumniji bi rekao da smo u ozbiljnom problemu koji ne uspevamo da vidimo. Pored tolike gomile muškaraca na ulici, u prevozu, na šetalištima, pijaci, na fudbalskoj utakmici, mi se vraćamo kući i hoćemo baš to, našeg!
Njihove majke, a naše (buduće) svekrve uvek su se za svoje mladunčice bojale da nisu gladni, da im nije zima, da ih slučajno ne boli glava, dok za to vreme žene cupkaju pored prozora brojeći im sate provedene u kafani i pitaju se da li sada igra poker ili preferans ili je (ne daj Bože) u zagrljaju neke barske dame i ko zna šta sve još...! Onda i ne čudi muška dosetka: „Ne dao ti Bog ono što ti misli majka, a dao ti samo ono što ti misli žena.“ Knjiga „Ženski razgovori“ je puna humora i najverovatnije da će se među stranicama, bar u jednoj od

situacija, pronaći svaka žena koja ih čita. Mogla bi poslužiti i kao svojevrsni priručnik za muškarce kako bi saznali sve ono što žene misle, neke naglas, a neke ćuteći. Samo na sebi svojstven i prepoznatljiv način, Dušan Radović otkriva mnoge tajne kojima se žene služe, njihove različite stavove i načine da bi „dotični“ ostao kraj njih. Ovo je skup priča namenjenih za dame i domaćice. Za one lepe i manje lepe. Za svađalice i ćutologe. Za sve one koje ni za živu glavu ne daju svoje. Tako pisac opisuje jednu pravu mudricu koja poziva sve žene na opreznost, na preventivu i koja „uvek drži u pred-soblju spakovan kofer sa svojim stvarima, koji joj stoji kao onaj pesak za gasenje požara. I njen muž cvikuje od tog kofera. Možda bi nekad nešto i pokušao, ali ga taj kofer i isprati i dočeka“.
Druga pak savetuje da „ako hoćeš mir u kući, nađi za muža nešto plavo i belo, malokrvno. Čim je crn i ima brkove, znaj koliko je sati. Svi najveći ljubavnici na filmu su crni i imaju brčice...i to ne može da prođe bez neke gužve, prevare.Valjda im je takva krv...“. Ima žena, kako kaže pisac, koje smatraju da muž može da radi šta hoće, ali pod uslovom da im sve ispriča. U grupu „Iskusnijih“ spadaju i one žene koje misle da treba uvek da se igra na kartu zavodljivosti, žena uvek treba da mami svog muškarca. Sve dolazi u obzir: šlicevi, preterani dekoltei, tesne suknje. Jer će u suprotnom

mamac da zabace neke druge vitke noge. Posebna grupa žena smatra da je muškarce nemoguće kontrolisati. Ako ispunjava dužnosti u kući, sve ostalo se pravda. Postoje i one koje su osvetoljubive i uvek uzvrate istom merom. Neke pak ne ulaze u raspravu i kad im nešto zagolica čula, jer misle da muževima nije ništa lakše nego da se razvedu, što ženama ne pada na pamet, jedva su se kažu i udale! Jedan od najoriginalnijih i ne tako čestih saveta koji nalazimo u ovoj knjizi je da je „za srećan brak prvi uslov da žena ne voli svog muža!“. Žena koja voli se trza, sve je nervira, sve je interesuje, hoće da vidi šta muž ima u džepu. Dok onu koja ne voli, to uopšte ne zanima, pa samim tim dobija se i mir u kući.
„Neke žene vole samo oficire jer tamo, kako su uverene, ne primaju škartove, oni imaju oštar pogled, lepo im stoji uniforma, a i u vojsci što je jako bitno nema žena (do skora, a šta ćemo sad?!). Druge ipak za to vreme preziru sve muškarce jer ih podsećaju na životinje – „kad govore deru se, kad spavaju hrču, kad jedu mljackaju i srcu. Prave životinje!“ Pa posle ovoga, stvarno bi svaki muškarac rekao: „Koliko žena, toliko čudi, ko će im ga znati?!“. Ali, mi ćemo im reći. Sve njih prepoznao je i sabrao samo jedan od svih vas, veliki Duško Radović u „Ženskim razgovorima“.

Malena

Vrabac

Ja sam vrabac, ptica mala
volim onog ko se šala
volim polja, volim trave
i devojke kose plave.
Mrzim ljude koji ćute,
volim Todu kose žute.

Savo Važić

Homo noumenon

Predstava „Jasmin na stranputici“

U januaru 2016. godine, članovi Porodičnog kluba „Paunova“ organizovali su posetu pozorištu *Slavija*, gde su odgledali predstavu *Jasmin na stranputici* autorke Ljiljane Lašić u režiji Vladimira Lazića. Pred punom salom gledalaca, predstavu je izvodila glumačka ekipa u sastavu: Rada Đuričin, Ljiljana Lašić i Ivan Bosiljčić.

Jasmin, izbeglica iz Bosne i Hercegovine, sticajem nesrećnih okolnosti traži pomoć od psihijatara Marlene, njegove davno izgubljene majke koja i sama prolazi kroz krizu identiteta.

Dve napaćene duše traže oazu mira, sa očajničkom željom da ta oaza bude Beograd. U ovom traganju, suočavaju se sa pitanjem *Kakva je moja prošlost i gde je moja budućnost?*

„Ova predstava me je podsetila na besmisao sukoba i na anesteziranost savremenog društva.“

Danial J.

Da li je Jasmin, obeležen poreklom i okolnostima, predodređen da bude grešan, ili je, poput svoje majke, odrasle pod zlatnim zvonom komu-

nizma, zapravo, sam kreator sopstvenih zabluđa, lutanja i težnji?

Staša, slikarka, treći lik u ovoj porodičnoj drami, predstavlja odraz naše realnosti. Sama se prepusta razvratu i bludu, svuda oko sebe primećuje đavole i prenosi ih na platno, ali to je njen jedini vid kritike i učešća u svetu koji je okružuje.

„Jasmin na stranputici nam potvrđuje da što je veća naša usamljenost, to je veća želja za našim povezivanjem.“

Ružica V.

Dugo po izlasku iz sale, članovi Kluba bili su obuzeti pitanjima: Ko je ovde žrtva, a ko agresor? Ko je hrišćanin, a ko nevernik? Koliko smo spremni da priznamo da se u spletu naizgled bezazlenih slučajnosti krije suština okajavanja *Problematične prošlosti?*

Ovaj komad, iako sa tri aktera, oslikava čitav dijapazon ljudskih karaktera, jer se svi mi ponekad zapitamo *Kakva je moja budućnost? Da li postoji Bog? Da li volim ljude?*

Igra za život

Klub postaje i mesto za čitanje

Zahvaljujući do sada veoma uspešnoj saradnji s članovima i terapeutima Porodičnog kluba „Paunova“ i jednom inspirativnom predlogu od strane članova, u Literarnoj sekciji

nu su različite aktivnosti koje podrazumevaju: istraživačko čitanje, diskusije, analize, rad u paru, usmene i pisane prezentacije, govorne vežbe, debate, gostovanja pisaca, itd.

„ Za mene, kao koordinator sekcije, veoma je važno bilo da primetim interesovanje različitih generacija za ovakva okupljanja i u tom smislu verujem da duh diše gde hoće i da su zajednice ljudi istinit fenomen.“

Varja Nešić, koordinator Literarne sekcije

samo otpočeli periodične književne večeri, osmišljene u vidu čajanke. Naime, čajanka je danas zaboravljena forma druženja i uspostavljanja zajednice. To ne znači da je sve što je zaboravljeno dobro, već da čajanka, po svojoj rastegljivosti i mogućnosti da bude događaj za svakog ko je željan drugog čoveka, te lepog i dobrog razgovora, postaje aktuelna u procesu socijalizacije, proširenja kulturnih, duhovnih i saznanjnih horizonata ljudi koji se nalaze u rehabilitacionom procesu ili su iz njega izašli.

Naše, klupske čajanke, osmišljene su kao večeri okupljanja članova koji dolaze s ispunjenim jednostavnim (ili ne?) zadatkom: pročitanoj zadatom knjigom i svojim beleškama, refleksijama, razmišljanjima. Takođe, čajanke nisu potpuno bez porcije kolačića! U pla-

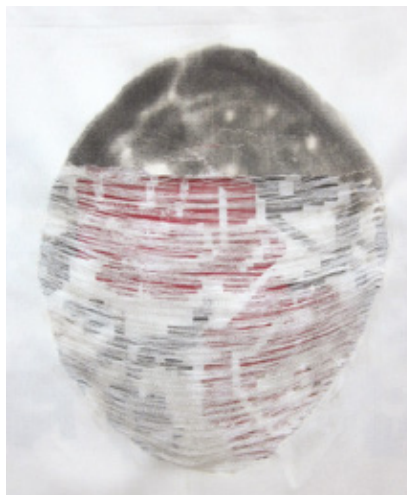
Ovogodišnji ciklus smo otpočeli uvodnom čajankom, na kojoj smo raspredali o smislu čitanja, ulozi književnosti i njenom egzistencijalnom značaju, u čemu nam je pomogla analiza pripovetke Ive Andrića „Aska i vuk“. Nakon što smo otvorili kapiju fikcije, razgranali asocijacije, testirali smo i svoja znanja o književnosti, autorima i likovima u kvizu koji je bio naročito zabavan.

Množina utisaka koji obavezuju sintezu i analizu, sloboda da saopštimo svoje biće i napor drugih da nas čuju – to treba da bude osnovni kvalitet ovih radionica, a do sada su članovi svojom aktivnošću pokazali da to znaju i žele.

Naše čajanke ostavljaju prostora za druženje u kome klubaši iznose svoje predloge i ideje o unapređenju Literarne sekcije.

| Identitet

Odgovore na ova egzistencijalna pitanja, dipl. master dizajna Angelina Perić, pokušala je da nađe kroz izložbu pod nazivom *Identitet* održanoj u SKCNS *Fabrika*, januara 2016.:

„Pokušala sam da prikazem svu kompleksnost traganja izgrađene kroz tekstilne slojeve zatvorene u kružnoj formi. Takav oblik predstavlja jednu celinu koja u sebi sažima određeni trenutak u kome se nalazi dualitet mira i nemira, stabilnosti i vulnerabilnosti, u samom kontrastu sa materijalom na kome je stvoren. Uvek prisutan floralni motiv prika-

Identitet kao sveukupnost osećanja i postojanosti naše ličnosti je naša senka, verni saputnik, uprkos promenama u nama i oko nas. Malo ko je svestan samog identiteta, ali kada se nađemo u životnim previranjima i na životnim prekretnicama svi se pitamo: *Ko sam ja? Zašto postojim?*

„Uloga izložbe je da preispita odnos između elemenata koji čine identitet, onoga što ostaje isto menjanjem, i onoga što se menja tako što ostaje isto. Suočavati se sa ključnim životnim pitanjima znači držati zajedno suprotne elemente koji se nalaze u osnovi našeg bića. Specifični organski kvaliteti tekstila omogućuju nam da vidimo identitet kao nešto složeno, vremenito, nedovršeno i razvojno.

Milan Marković, dipl. filozof

| Uvezivanje srca

Foto konkurs „Veze“

Ljudi se povezuju na različite načine. Komuniciraju, osećaju, spoznaju, opstaju i ostaju uhvaćeni u jednom posebnom trenutku putem fotografije.

Fotografija, sama po sebi ima čitljiv i jasan vizuelni jezik. Tematika kojom se bavi omogućava posmatraču sposobnost da se sa njom lako identifikuje. Kako bismo prikazali nešto više od njene dvodimenzionalnosti pozabavili smo se važnošću odabranih fotografija tokom radionica održanih u Porodičnom klubu „Paunova“.

Na radionicama se nismo bavili fotografisanjem i proučavanjem fotografskog medija već smo pokušali da joj pristupimo na jedan inovativan način. Iskoristili smo njenu univerzalnost i dali joj svoj lični izraz. Odabrali smo trenutke koji za nas predstavljaju nukleus, srž, osnovu razvoja – porodicu. Samim tim, svaka od odabranih fotografija ponela je u sebi snažnu i intimnu simboliku – testament onoga što smo bili i onoga čemu stremimo.

Otkrivajući nam fragmente porodičnog života kroz figure oca, majke, porodice na okupu, igre braće i sestara, svaka od fotografija odiše ljubavlju i pozitivnim emocijama. Neke su starijeg datuma, precizno aranžirane, štampane na hartiji toplijih tonova. Druge su pak, skorije nastale i prelakirane si sjajem novog doba. Iz crno-belih fotografija, koje su bile uslov za učešće u konkursu, mi vidimo raspon i diverzitet boja i emocija koje izbijaju na površinu. Neke od prikazanih

figura gledaju u nebo uvodeći nas u prostranstvo sveta, navodeći nas na razmišljanje o našem mestu u njemu, sličnom snagom kojom je Ansel Adams oslikao svet u svom bolu i lepoti.

Druge pak, poput Roberta Mejpltorpa prodiru direktno u našu bit. Neke su statične, a neke uhvaćene u svom zanosu, neke su zarobljene u vremenu, a sve se nalaze u srcima učesnika radionice. Intervenisući tehnikom veza po fotografijama, učesnici su svojim uspomena dali novu vrednost. Uz pomoć raznobojnih niti, kroz odabir motiva, natpisa i simbola, svaka fotografija dobila je pečat sadašnjosti.

„Sadržaj fotografije reflektuje ono što leži u fotografu, jer ono što vidimo ukazuje na ono što mi zapravo jesmo.

Ernst Has

Tema konkursa *Veze* poziva na promatranje neraskidive povezanosti naših emocija i relacija koje gradimo u porodici. Veze se grade, prate i neguju i poput mostova nam pokazuju gde smo naišli na zapreku, ali i kako da je savladamo. A sva je naša nada s one strane.

Predsednica žirija Angelina Perić, koja je osmislila ceo koncept i vodila radionice veza na fotografijama sa ostalim članovima žirija je donela odluku da se pobjednici ne rangiraju, već da tri najbolje fotografije budu pobjedničke.

Izložba fotografija *Veze* biće otvorena 21. aprila 2016. na proslavi godišnjice Porodičnog kluba „Paunova“.

| Reč predsednika Kluba

Poštovani čitaoci,

Na početku beše ideja. Ideju smo pretvorili u delo i evo nas već dve pune godine trajemo. Uprkos skromnim uslovima za rad, ali punog srca i velikih mogućnosti, entuzijazma svih vas – opstali smo. Usudili smo se zaploviti u nemirno more, da bismo otkrili da li smo dobri mornari. Jesmo, dragi čitaoci. Dobro smo upravljali ovim našim malim brodom. Svi smo na svom zadatku dali koliko smo mogli. Može se uvek više, ali treba pohvaliti ovo do sada urađeno. Pokazali smo da se može kad se hoće, i nadamo se još boljem. Želja nam je da naš brod primi još putnika na

krstarenju kroz naše živote. Krstarenje će trajati i trajati, a to nam je i bio cilj. Da trajemo kako bismo ostavili trag o svom postojanju.

Nadamo se da ste redove ovog našeg časopisa čitali sa pažnjom, znatiželjom i da je neka napisana reč bar na tren zaustavila vaše misli i probudila osećanje radosti, ljubavi i želje za životom i napretkom svake vrste. Samo kad osećate onda i mislite, a ako mislite, onda i trajete.

Predsednik Porodičnog kluba
„Paunova“, Dubravka Zrač

